

La casa de foc: un món riquíssim de realitats mesclades

La virtut de Francesc Serés és fer conviure el misteri amb temes com el tràfic i l'especulació

Pere Antoni Pons. 03/12/2020. Llegim

“És el mort més gran que hem tingut. No m’hi cabrà, en una missa, haurem de fer dos enterraments!”. La frase la diu un capellà al protagonista i narrador de *La casa de foc* en referència a un altre dels protagonistes, en Jordi de Can Sol. Com que és la primera frase de la novel·la, el lector pensa que es disposa a llegir una història sobre un personatge *bigger than life* –per dir-ho amb l’expressió anglesa–, que ens és presentat quan ja és mort i del qual se’n reconstruirà la vida, amb tot el seu arsenal de poder, d’ambicions, de desitjos, de baixes passions, de misèries i de grandeses. I bé, això és així, en part: en Jordi de Can Sol, un saurí amb un do màgic i inexplicable, un home de negocis tèrbol, un patriarca tan ple d’amor com de ferides i defectes, és més gran que la vida, efectivament, i així ho comprovarem gràcies a la història de prop de sis-centes pàgines que ens explica el narrador.

La qüestió important, tanmateix, és que tot i tothom és més gran que la vida a *La casa de foc*, en el sentit que fins i tot els personatges més petits, insignificants i vulnerables formen part d’un substrat tel·lúric, d’un univers moral, d’un entramat d’històries, d’una teranyina sociològica i d’un paisatge natural que els supera però, alhora, els engrandeix, perquè projecta la seva petitesa, la seva vulnerabilitat i la seva fugacitat sobre un fons de forces portentoses i de veritats (diguem-ne veritats) confuses però perdurables.

És un encert de l’autor, en aquest sentit, haver creat un narrador amb diverses funcions i personalitats dobles. Moralment noble i emocionalment sobri, és un nouvingut amb un passat turbulent que s’instal·la al Sallent de Santa Pau i s’integra dins les dinàmiques humanes de la vall del Ser però que, alhora, mai deixa de ser un foraster a qui la gent tracta amb desdeny i prevenció. Des d’un punt

de vista estrictament narratiu, el narrador té un paper actiu i determinant en la novel·la però, sobretot, actua com un dipositari de les històries dels altres i n’inventaria i en canalitza les fetes, els traumes, els dolors, les raons, els temors i l’energia. A més, i això és important, és prou intel·ligent i reflexiu per tenir un sentit racional del pas del temps i de la història però, alhora, com que prové d’un món no urbà, en conserva també una visió violenta i no domesticada, és a dir, la història com una realitat que mai és del tot comprensible, ruda, màgic, pura en la seva bestialitat.

El tronc argumental, que es ramifica en un múltiple brancom d’històries i una frondosa galeria de personatges, pot resumir-se de la següent manera. Com que el narrador té la fama de ser un bon professor i de manejar-se bé amb alumnes conflictius i en situacions problemàtiques, el totpoderós i enigmàtic Jordi de Can Sol li demana –és una petició d’ajuda exigent i amenaçadora– que faci classes de repàs a la seva neta, una noia de tretze anys que ha crescut en un entorn familiar difícil i que, segons el seu avi, corre el perill d’extraviar-se vitalment per sempre més. Obligat a acceptar l’encàrrec, el narrador acaba establint una relació estreta –intensa, voluble, visceral i psicològicament laberíntica– tant amb en Jordi de Can Sol com amb la seva neta, la Mar, i amb la mare d’aquesta, la Carmina.

A partir dels seus tractes amb la família de Can Sol, el narrador, que relata els fets un cop ja s’han esdevingut i quan ell ja ha deixat de viure a la vall del Ser, reconstrueix un món i una època: un món de realitats mesclades i una època en què el present i els seus drames i les seves passions van carregats amb els drames i les passions de molts passats acumulats, sedimentats. És la principal virtut de la novel·la: la capacitat de Serés per fer conviure la força tel·lúrica de misteris que se’ns escapen amb assumptes tan actuals com l’especulació urbanística, el tràfic de drogues, les lluites i les corrupteles pel poder, la crisi econòmica del 2008 i l’impacte (en doble direcció) de la nova emigració.

Escrita en una prosa consistent però dinàmica, forta però àgil, intel·ligent i vivíssima, *La casa de foc* és una molt bona novel·la.

MÉS INFORMACIÓ

<https://www.nuvol.com/l1ibres/la-casa-de-foc-de-francesc-seres-172333>
<https://www.nuvol.com/l1ibres/francesc-seres-vivim-en-un-mon-que-es-va-inventar-fa-dos-cents-anys-138203>

Ajuntament d'Alpicat
Regidoria de Cultura

 BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

 **Biblioteques
Públiques
de Catalunya**

Plaça Països Catalans, 1
ALPICAT
Tel. 973 73 77 28
Whatsapp 606 127 833

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>
<http://atena.biblioteques.cat>

HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30
Bústia exterior de retorn de préstec

Ens trobarem el dia:

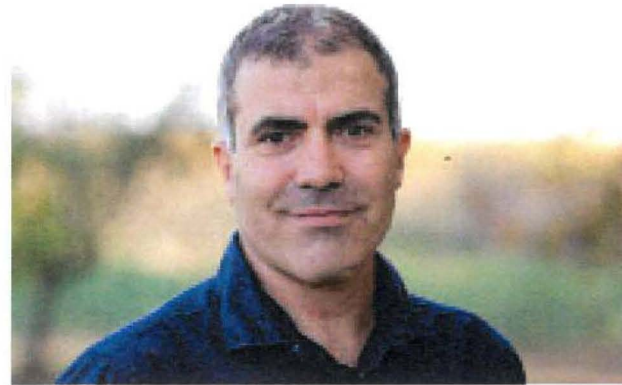
24 de novembre de 2022, 21:15h.

Moderador: Andreu Loncà

Francesc Serés

La casa de foc

Saidí, 1972

Ha publicat la trilogia de novel·les *De fems i de marbres*, els

reculls de contes de *La força de la gravetat*, *Contes russos* i *Mossegar la poma*. També ha escrit dues obres de no ficció, *Matèria primera* i *La pell de la frontera*. Amb *La casa de foc* va guanyar el Premi Proa de Novel·la 2020. Ha estat guardonat amb el Premi Nacional de Literatura, el Premi Ciutat de Barcelona i el Premi Llibreter, entre altres.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu